

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/73/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5420201947
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2021:5420201947.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín sudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 27, IČO: 00682420, proti žalovanej: N. W., A.. XX.XX.XXXX, W. T. O. - P., P. M. XXXX/XX, X. E. Y. A. T.: A. XXXX/XB, XXX XX T. O., zastúpenej Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1735/29, IČO: 50120000, v spore o neúčinnosť právneho úkonu, takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že Darovacia zmluva V 3477/2020 zo dňa 02.10.2020, uzatvorená medzi darcom U. W., A.. XX.XX.XXXX, W. P. M. XXXX/XX, XXX XX T. O. a žalovanou ako obdarovanou, na základe ktorej došlo k prevodu spoluvlastníckeho podielu U. W.O. o veľkosti 1/6 k celku k parcelám registra „C“ s parcelnými číslami XXX a XXX, nachádzajúcich sa v katastrálnom území N., obec N., okres A., evidovaných na liste vlastníctva č. XXXX, a prevodu spoluvlastníckeho podielu U. W. o veľkosti 1/6 k celku k stavbe so súpisným číslom XX, umiestnenej na parcele číslo XXX, nachádzajúcej sa v katastrálnom území N., obec N., okres A., evidovanej na liste vlastníctva č. XXXX, je voči žalobcovi právne neúčinná.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou datovanou k 06.11.2020, doručenou tunajšiemu súdu 10.11.2020, sa žalobca voči žalovanej domáhal určenia, že Darovacia zmluva V 3477/2020 zo dňa 02.10.2020, uzatvorená medzi darcom U. W., A.. XX.XX.XXXX, W. P. M. XXXX/XX, XXX XX T. O. a žalovanou ako obdarovanou, na základe ktorej došlo k prevodu spoluvlastníckeho podielu U. W. o veľkosti 1/6 k celku k parcelám registra „C“ s parcelnými číslami XXX a XXX, nachádzajúcich sa v katastrálnom území N., obec N., okres A., evidovaných na liste vlastníctva č. XXXX, a prevodu spoluvlastníckeho podielu U. W. o veľkosti 1/6 k celku k stavbe so súpisným číslom XX, umiestnenej na parcele číslo XXX, nachádzajúcej sa v katastrálnom území N., obec N., okres A., evidovanej na liste vlastníctva č. XXXX, je voči žalobcovi právne neúčinná. Zároveň žiadal priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Odôvodnil ju tým, že:

2.1. Úverovou zmluvou č. UM 7740-2004 z 28.05.2004 v znení jej Dodatku č. 1 z 02.06.2004 (ďalej len „ÚZ“) uzatvorenou medzi žalobcom ako veriteľom a spoločnosťou S. X.. X. H..E., X. X.T. E. F. XXX, XXX XX E. F., G.: XXXXXXXX (Ď. D. „.. S.) bol spol. S. poskytnutý úver v celkovej výške 118.502,29 eura (3.570.000,- Sk) pri úrokovej sadzbe 9 % p. a. (ďalej len „úver“). Úver o.i. bol zabezpečený aj vlastnou blankozmenkou z 24.05.2004, vystavenou spol. S. na zmenkovom formulári „bez protestu“ v prospech žalobcu (ďalej len „zmenka“). Zmenku pri jej vystavení opatril avalom vtedajší konateľ spol. S. U. W., A.. XX.XX.XXXX, W. P. M. XXXX/XX, XXX XX T. O. (ďalej len „dĺžník“). Spol. S., dĺžník a žalobca zároveň uzatvorili aj Dohodu o vyplňovacom práve k blankozmenke č. UM 7740-2004 z 28.05.2004 (ďalej len „DoVP“).

2.2. Nakoľko spol. S. neplnila svoje záväzky vyplývajúce z ÚZ riadne a včas, pristúpil žalobca v zmysle čl. II. bod 1 a nasl. DoVP k doplneniu zmenkovej sumy zodpovedajúcej výške pohľadávky žalobcu vyplývajúcej z ÚZ, teda sumy vo výške 84.947,85 eura (2.559.139,01 Sk), a taktiež k dátumu splatnosti 14.05.2007. Poukázal, že v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 191/1950 Zb. zákon zmenkový a šekový v znení neskorších predpisov a ďalších súvisiacich predpisov, sa doplnením zmenky konštituoval nezávislý, nesporný a priamy vzťah medzi spol. S. a dlžníkom ako zmenkovým ručiteľom, ktorí boli povinní spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi zmenkovú sumu vo výške 84.947,85 eura. Spol. S., ani dlžník k úhrade predmetnej sumy dobrovoľne nepristúpili, a preto na návrh žalobcu z 29.05.2007 na vydanie zmenkového platobného rozkazu Okresný súd Žilina vydal dňa 24.09.2007 Zmenkový platobný rozkaz sp. zn. 5Zm 35/2007, ktorým zaviazal spol. S. a dlžníka spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi zmenkovú sumu vo výške 84.947,85 eura (2.559.139,01 Sk) spolu so 6 % úrokom z omeškania zo zmenkovej sumy odo dňa 14.05.2007 až do zaplatenia, zmenkovú odmenu vo výške 286,16 eura (8.530,45 Sk) a trovy rozhodcovského konania v sume 5.113,72 eura (154.056,- Sk) (ďalej len „ZPR“). ZPR nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť voči spol. S. 05.10.2007 (výrok o trovách 17.10.2007) a voči dlžníkovi 09.10.2007 (výrok o trovách 16.10.2007). Nárok žalobcu voči dlžníkovi vyplývajúci zo zmenky je tak nesporný a navyše, judikovaný aj Zmenkovým platobným rozkazom.

2.3. Práve na základe ZPR ako exekučného titulu prebiehalo voči spol. S. a dlžníkovi exekučné konanie vedené pod sp. zn. EX 893/2008 u súdneho exekútora JUDr. Ing. Pavla Malíka, so sídlom ul. 1. mája 22, 010 01 Žilina (ďalej len „stará exekúcia“). V nej však nebola vymožená žiadna peňažná čiastka a navyše došlo aj k uplynutiu rozhodnej doby podľa § 3 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“). Z týchto dôvodov pristúpil súdny exekútor v zmysle § 2 ods. 1 písm. a) ZoUNEK k jej zastaveniu a následne aj k ukončeniu.

2.4. Pretože nárok žalobcu voči dlžníkovi aj naďalej v značnej sume pretrváva, pristúpil žalobca k opätovnému podaniu návrhu na vykonanie exekúcie. Z dôvodu, že spol. S. bola k 27.03.2015 ex offo vymazaná z Obchodného registra, návrh žalobcu na opätovné vykonanie exekúcie smeroval len voči dlžníkovi ako zmenkovému ručiteľovi.

2.5. Dňa 13.10.2020 vydal Okresný súd Banská Bystrica poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Martinovi Rišianovi, so sídlom Pivovarská 1069, 010 01 Žilina (ďalej len „SE“), na ktorého exekútorskom úrade v súčasnosti prebieha voči dlžníkovi exekúcia o vymoženie sumy vo výške 85.231,85 eura s príslušenstvom pod sp. zn. 140EX 420/20 (ďalej len „exekúcia“).

2.6. Aj napriek prebiehajúcej exekúcii a skutočnosti, že dlžník má voči žalobcovi pohľadávku (správne záväzok), ktorý spolu s vyčísleným príslušenstvom ku dňu podania žaloby predstavuje viac ako 150.000,- eur, dlžník bezodplatne scudzil svoje spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam darovacou zmluvou na blízku osobu, čím jednoznačne a objektívne sťažil možnosť žalobcu domôcť sa uspokojenia svojej pohľadávky. K prevodu došlo ešte pred samotným doručením Upovedomenia o začatí exekúcie dlžníkovi, preto sa domáha určenia neúčinnosti Darovacej zmluvy súdnou cestou a nie v zmysle § 61d ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Vo všeobecnosti platí, že záväzkové vzťahy (t. j. vzťahy veriteľsko-dlžnícke) sú charakteristické tým, že dlžník zodpovedá za splnenie svojej povinnosti voči veriteľovi celým svojím majetkom. Jednoducho povedané, v prípade neplnenia svojho dlhu riadne a včas vzniká veriteľovi oprávnenie domáhať sa z uspokojenia z majetku dlžníka. Aj napriek existencii dlhu je dlžník, až na určité výnimky, oprávnený so svojím majetkom voľne nakladať, resp. s ním nakladá aj napriek zákonným obmedzeniam. Práve dispozičné úkony dlžníka so svojím majetkom sa za určitých podmienok môžu kvalifikovať ako odporovateľné právne úkony v zmysle ust. § 42a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), a to predovšetkým v prípadoch, keď sa dlžník „zbavuje“ svojho majetku za účelom zabrániť veriteľovi v uspokojení jeho pohľadávky.

2.7. Podľa žalobcu dlžník s cieľom ukrátiť žalobcu o možnosť uspokojiť sa z jeho majetku, uskutočnil odporovateľný právny úkon voči žalovanej. Týmto právnym úkonom je Darovacia zmluva V 3477/2020 z 02.10.2020, uzatvorená medzi dlžníkom ako darcom a žalovanou ako obdarovanou (ďalej len „DZ“). Jej uzatvorením došlo k bezodplatnému prevodu spoluvlastníckych podielov dlžníka k nižšie špecifikovaným nehnuteľnostiam na žalovanú:

- spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/6 k celku k parcele registra „C“ s parcelným číslom XXX, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, s výmerou: 939 m² nachádzajúcej sa v k. ú. N., obec N., okres A., evidovanej na LV č. XXXX;
- spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/6 k celku k parcele registra „C“ s parcelným číslom XXX, druh pozemku: záhrada, s výmerou: 633 m² nachádzajúcej sa v k. ú. N., obec N., okres A., evidovanej na LV č. XXXX,

- spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/6 k celku k stavbe so súpisným číslom XX, umiestnenej na parcele registra „C“ č. XXX; druh stavby: rodinný dom, nachádzajúcej sa v k. ú. N., obec N., okres A., evidovanej na LV č. XXXX (ďalej len „predmetné nehnuteľnosti“). K povoleniu vkladu spoluvlastníckeho práva žalovanej k predmetným nehnuteľnostiam došlo dňa 26.10.2020 a v súčasnosti je žalovaná ich spoluvlastníčkou s veľkosťou spoluvlastníckych podielov 1/6 k celku.

2.8. Žalobca sa žalobou v zmysle § 42b ods. 1 a 2 OZ domáha určenia relatívnej neúčinnosti DZ vo vzťahu k žalobcovi, poukazujúc aj na ustanovenia § 42a ods. 1, ods. 3 písm. a) a § 42b ods. 1, 2 OZ. V zmysle uvedenej právnej úpravy je možné určiť nasledujúce predpoklady odporovateľnosti právnych úkonov:

a) Existencia záväzkového vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, t. j. existencia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi,

b) existencia platného právneho úkonu medzi dlžníkom a treťou osobou, ktorým došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, t. j. odporovateľného právneho úkonu;

c) charakter odporovateľného právneho úkonu ako úkonu in fraudem creditoris, t. j. odporovateľným právnym úkonom došlo k ukráteniu veriteľa o možnosť uspokojiť sa z majetkovej sféry dlžníka,

d) kvalifikované predpoklady na strane tretej osoby, s ktorou (alebo v prospech ktorej) dlžník uzatvoril odporovateľný právny úkon, spočívajúce buď vo (i) vedomosti tejto osoby o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, alebo v (ii) právnom statuse tretej osoby,

e) podanie odporovacej žaloby v trojročnej lehote.

2.9. DZ napĺňa všetky uvedené zákonné predpoklady odporovateľnosti.

2.9.1. V nadväznosti na skutočnosti opísané v časti I. tejto žaloby je záväzok dlžníka voči žalobcovi nesporný a nepochybný. Vyplnenie zmenky žalobcom a jej predloženie na zaplatenie dlžníkovi ako avalistovi konštituuje medzi uvedenými subjektmi priamy a bezpodmienečný vzťah, ktorého predmetom je právo žalobcu na úhradu zmenkovej sumy v čase a mieste uvedenom na zmenke. K tomu poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 25.06.2015 sp. zn. 4CoZm 52/2015, potvrdené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21.09.2016 sp. zn. 2 Obdo 63/2015 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.07.2012 sp. zn. 4 Obo 21/2012. Navyše, žalobcov nárok zo zmenky je judikovaný aj ZPR, na základe ktorého v súčasnosti prebieha voči dlžníkovi exekúcia v prospech žalobcu.

2.9.2. Nepochybná a nesporná je aj existencia a platnosť DZ, čo potvrdzuje aj povolenie vkladu spoluvlastníckeho práva žalovanej k nehnuteľnostiam V-3477/2020 z 26.10.2020.

2.9.3. Podľa žalobcu je nesporným aj charakter úkonu in fraudem creditoris, t. j. ukracujúceho úkonu. Bezodplatným prevodom predmetných nehnuteľností došlo k úbytku majetku dlžníka a tým aj k objektívnemu ukráteniu žalobcu ako zmenkového veriteľa. Uvedené platí o to viac, že dlžník podľa zistení žalobcu nedisponuje žiadnym iným objektívne speňažiteľným majetkom, z ktorého by mohla byť žalobcova pohľadávka čo i len čiastočne uspokojená (okrem predmetných nehnuteľností a minoritného spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 66/1055 k pozemku s parc. č. XXXX evidovaným na LV č. XXXX pre k. ú. E. W. F.). Nakoľko DZ ako odporovateľný úkon bola uzatvorená v prospech žalovanej, ktorá je dcérou dlžníka, žalobca ako veriteľ ani nie je podľa zákonnej úpravy povinný preukazovať ukracujúci úmysel dlžníka, čo je možné vyvodiť priamo z textácie § 42a ods. 3 písm. a) OZ. Uvedené potvrdzuje aj právna doktrína: „Na rozdiel od normatívnej formulácie obsiahnutej v odseku 2, podľa ktorej môže veriteľ odporovať úkonom dlžníka urobeným v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, v prípade režimu blízkych osôb podľa odsekov 3 a 4 možno bez ďalšieho odporovať právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený. Absenciu úmyslu dlžníka, ako zákonnej podmienky, je z textu ustanovenia zrejma prima facie. Rozhodujúcou skutočnosťou je ukrátenie veriteľa, teda objektívny stav, ktorý svoje právne následky neodvodzuje od subjektívneho motívu alebo ukracujúceho úmyslu dlžníka. Úmysel dlžníka sa v týchto prípadoch prezumuje ex lege a jeho skutočný úmysel nie je na účely procesného úspechu odporujúceho veriteľa relevantný (ŠTEVČEK, M. a kol.: Občiansky zákonník I. Komentár, 2. vydanie. 2019, C. H. Beck). Tiež aj judikatúra: „Pretože zákon vychádza v prípadoch uvedených v § 42a ods. 3 OZ z toho, že ukracujúci úmysel dlžníka je daný v týchto prípadoch vždy, druhá strana môže vylúčiť následky odporovateľnosti právneho úkonu iba vtedy, ak preukáže, že ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať, že právny úkon ukracuje uspokojenie pohľadávky dlžníkovho veriteľa.“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.06.2016 sp. zn. II ÚS 753/2015). Hoci žalobcu nezaťažuje dôkazné bremeno preukázania ukracujúceho úmyslu dlžníka, za účelom posilnenia svojho procesného postavenia poukázal na svoje presvedčenie, že dlžník pristúpil k uzatvoreniu odporovanej DZ iba za účelom formálneho „zbavenia“ sa svojho majetku a vyhol sa tak plneniu, na ktoré má žalobca nepochybný nárok. Poukázal na časový sled udalostí preukazujúcich tieto skutočnosti:

- dňa 02.01.2009 podal žalobca v rámci starej exekúcie návrh na zriadenie exekučného záložného práva, na základe ktorého došlo k zriadeniu záložného exekučného práva k dlžníkovým spoluvlastníckym

podielom k nehnuteľnostiam (ďalej len „ZEP“). K jeho zániku došlo v zmysle § 8 ods. 4 ZoUNEK uplynutím 30-dňovej lehoty odo dňa doručenia Oznamenia o ukončení exekučného konania z 25.03.2020 sp zn. EX 893/2008, t. j. dňa 04.05.2020. Po zániku ZEP bol dlžník opätovne oprávnený voľne nakladať so svojím majetkom;

- dňa 05.10.2020 podal žalobca nový návrh na vykonanie exekúcie;

- dňa 13.10.2020 vydal Okresný súd Banská Bystrica poverenie na vykonanie exekúcie a následne 14.10.2020 vydal SE upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. 140EX 420/20 (ďalej len „upovedomenie“). Podľa informácií od exekútora bolo upovedomenie odoslané žalobcovi ako oprávnenému a aj dlžníkovi ako povinnému v rovnaký deň - 15.10.2020;

- žalobcovi bolo upovedomenie doručené do jeho elektronickej schránky dňa 16.10.2020. Podľa údajov na doručení si dlžník upovedomenie o začatí exekúcie prevzal až 02.11.2020, t. j. týždeň po tom, čo došlo k povoleniu vkladu spoluvlastníckeho práva žalovanej k nehnuteľnostiam. SE doporučené odoslal dlžníkovi upovedomenie 15.10.2020. Podľa verejne dostupných informácií na oficiálnych webových stránkach Slovenskej pošty, a. s., trvá preprava doporučeného listu 2. triedy 2 pracovné dni. Žalovanému tak mala byť zásielka od SE doručovaná už 19.10.2020 (vzhľadom na víkendové dni 17. - 18.10.2020). A v tento dátum mu aj doručovaná bola. Potvrdzujú to totiž údaje na už spomínanej doručení, kde je uvedené, že k uloženiu zásielky na pošte došlo 19.10.2020. K uloženiu zásielok dochádza až potom, čo sa ich nepodarí doručiť priamo na adrese jej adresátovi (resp. splnomocnenému zástupcovi). Napriek tomu, že dlžník si bol vedomý doporučenej zásielky od SE už 19.10.2020, čakal s jej prevzatím až do času, kým bol povolený vklad spoluvlastníckeho práva žalovanej k predmetným nehnuteľnostiam. Preto je presvedčený o úmyselnosti takéhoto konania dlžníka - čakať s prevzatím zásielky cielene, za účelom vyhnúť sa právnym dôsledkom doručenia upovedomenia o začatí exekúcie - teda aj zákonnému obmedzeniu disponovať so svojím majetkom - predmetnými nehnuteľnosťami bez písomného povolenia SE podľa § 61d ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Vzhľadom ku skutočnosti, že počas trvania starej exekúcie boli spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam zaťažené ZEP, dlžník mohol predpokladať, že tieto budú zaťažené ZEP aj v novej exekúcii.

2.9.4. Žalovaná je dcérou dlžníka, s právnym statusom blízkej osoby dlžníka v zmysle § 116 OZ a toto príbuzenstvo preukazuje rozsudok Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši z 29.04.1993 sp. zn. 8C 86/93 o zrušení bezpodielového spoluvlastníctva manželov dlžníka a jeho manželky G. B. W., v odôvodnení ktorého je uvedené, že z ich manželstva sa narodili tri maloleté deti, a to N., A. XX.X.XXXX (pozn. žalovaná), B., A. XX.X.XXXX, P., A. XX.X.XXXX. Rovnako ako v prípade dlžníka vedomosť žalovanej o ukracujúcom úmysle dlžníka nie je potrebné preukazovať. Tá sa ex lege prezumuje vyvrátenou právnou domnienkou.

2.9.5. K povoleniu spoluvlastníckeho práva žalovanej na základe DZ došlo 26.10.2020 vkladom č. V-3477/2020. Žalobca teda pristúpil k podaniu tejto žaloby v zákonom stanovenej trojročnej lehote, ktorá začala plynúť právoplatnosťou rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

2.10. DZ tak napĺňa všetky zákonom predpokladané podmienky odporovateľnosti právneho úkonu. Vzhľadom k skutočnosti, že žalobca nedisponuje všetkými potrebnými dokumentmi, navrhol obstaráť od žalovanej a vykonať nasledujúce dôkazy: DZ, návrh na vklad spoluvlastníckeho práva žalovanej k nehnuteľnostiam, rozhodnutie Okresného úradu A., katastrálneho odboru o povolení vkladu spoluvlastníckeho práva žalovanej k nehnuteľnostiam.

2.11. Bezodplatným prevodom spoluvlastníckych podielov na žalovanú došlo k úbytku majetku na strane dlžníka, v dôsledku čoho je žalobca ako veriteľ ukrátený o možnosť uspokojiť svoju pohľadávku, ktorá s príslušenstvom ku dňu podania žaloby presahuje 150.000,- eur. Aj napriek starej exekúcii, v súčasnosti prebiehajúcej exekúcii a ďalších uplatnených právnych prostriedkov smerujúcich k vymoženiu dlžnej sumy sa žalobca už vyše desiatich rokov nevie úspešne domôcť úplnej úhrady svojej pohľadávky, na ktorú má nesporný nárok. Z tohto dôvodu žalobca považuje za dôležité využiť všetky zákonné prostriedky na ochranu jeho majetku.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení z 10.03.2021 žiadala žalobu zamietnuť, neuznávajúc žalobcom uplatnený nárok v celom rozsahu a vysloviac nesúhlas s tvrdením žalobcu, že sa jednalo o ukracujúci úmysel. Tiež poprela všetky žalobcom tvrdené skutočnosti, ktoré boli v súvislosti s neúčinnosťou právneho úkonu tvrdené v žalobe.

3.1. Uviedla, že zo skutočností uvádzaných žalobcom v žalobe sa prvýkrát dozvedela o pohľadávke voči dlžníkovi - jej otcovi, ako aj o tvrdení žalobcu, že spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach uvedené na LV č. XXXX a č. XXXX (predmetné nehnuteľnosti), jej darované, boli podľa žalobcu darované za účelom jeho ukrátenia o možnosť uspokojenia jeho pohľadávky z tohto majetku.

3.2. Ako žalobca správne uviedol ukončené exekučné konanie sp. zn. EX 893/2008 umožnilo dlžníkovi opätovne voľne nakladať so svojím majetkom. Celková výmera nehnuteľností je síce 1572 m², ale predmetom žaloby je 1/6 podielu, čo je presne 262 m². Navyše na predmetných nehnuteľnostiach figurujú ďalší 4 podielovní spoluvlastníci.

3.3. Dlžník sa pravidelne zdržuje mimo územia SR, čo má za následok to, že nie je schopný venovať údržbe a starostlivosti nehnuteľností náležitý čas. Z tohto dôvodu po ukončení exekúcie, v domnienke, že 12 rokov trvajúca exekúcia, ktorá nepreukázala ani len minimálnu schopnosť uspokojenia žalobcovej pohľadávky, a ktorá bola ukončená Oznámením o ukončení exekučného konania sp. zn. EX 893/2008-74 z 25.03.2020, zveril starostlivosť a zodpovednosť k predmetným nehnuteľnostiam žalovanej tým, že na ňu v dobrej viere previedol svoj spoluvlastnícky podiel.

3.4. Tvrdenie žalobcu, že dlžník darovaním predmetných nehnuteľností jednal za účelom krátenia veriteľa, odporuje aj skutočnosť, že predmetom darovania neboli aj ostatné nehnuteľnosti vo vlastníctve dlžníka, napr. nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX (bližšie špecifikované v žalobe), ale len nehnuteľnosti, ku ktorým mala žalovaná citový vzťah z minulosti, keďže sa jednalo o dom jej starých rodičov z otcovej strany, a preto súhlasila, aby jej daný podiel bol darovaný a mohla sa teda o nehnuteľnosti začať namiesto dlžníka starať a užívať ich.

3.5. Žalovaná sa od roku 2007 zdržiavala na Slovensku minimálne, a to z dôvodu štúdia a následne práce v Českej republike. Na Slovensko sa síce koncom roku 2018 vrátila, ale s dlžníkom od roku 2007 nežila v spoločnej domácnosti a počas celého obdobia bol ich vzájomný vzťah aj komunikácia veľmi obmedzená. Od návratu na Slovensko žije žalovaná vo vlastnom byte mimo dosah domácnosti dlžníka. Aj napriek návratu na Slovensko s dlžníkom udržiava iba sporadický kontakt. Takto to bolo aj v roku 2020, kedy dlžník strávil v zahraničí niekoľko mesiacov.

3.6. Tvrdenie žalobcu, že dlžník si bol vedomý doporučenej zásielky od exekútora už 19.10.2020 a čakal s jej prevzatím cielené, za účelom vyhnúť sa právnym dôsledkom doručenia upovedomenia, je vykonštruované pre účely žaloby a tendenčné, ktoré žalobca fakticky nepreukázal, ale iba skonštatoval všeobecne známe skutočnosti súvisiace s doručovaním, pričom uvedené závery boli iba hypotetické. Dala do pozornosti časový sled udalostí, ktoré predchádzali prevzatiu doporučenej zásielky dlžníkom: 02.10.2020 podpísal dlžník so žalovanou darovaciu zmluvu, 08.10.2020 odcestoval dlžník na J., o čom svedčí aj potvrdenie v jeho pase z hraničného priechodu J., 19.10.2020 bolo vykonané doručovanie doporučenej zásielky od exekútora dlžníkovi, ktoré bolo z dôvodu jeho neprítomnosti v mieste bydliska (keďže bol v tej dobe mimo územia SR) neúspešné, a preto bola zásielka uložená v ten istý deň na pošte v T. O., 23.10.2020 prekročil dlžník ukrajinskú hranicu v smere na Slovensko, na priechode P. W., a to o 3:15 v noci, kedy sa v súlade s vtedy platnými vládnymi nariadeniami hneď zaregistroval z dôvodu požiadavky na vyšetrenie na Covid-19 a okamžite pokračoval do karantény mimo miesta svojho trvalého bydliska. V ten istý deň po registrácii bol dlžník oboznámený o pridelení Covid-19 PASSu č. Y termíne a mieste odberu, ktoré bolo vo FNŠP Žilina dňa 29.10.2020, 23.10.2020 bol podaný návrh navrhovateľa (žalovanej) na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe darovacej zmluvy zo dňa 02.10.2020, čo potvrdil príslušný orgán rozhodnutím o povolení vkladu číslo V 3477/2020 dňa 26.10.2020. Dlžník bol po návrate z krajiny mimo EÚ v povinnej karanténe, ktorá začala dňom jeho vstupu na Slovensko, t. j. 23.10.2020 a okrem vykonaného odberu dňa 29.10.2020, karanténne miesto, z dôvodu zamedzenia potenciálneho šírenia ochorenia Covid-19, neopustil. O vykonaní testu a negatívnom výsledku bol dlžník následne informovaný štandardizovanou SMS správou dňa 01.11.2020 (nedeľa), čo bol súčasne aj 10. deň povinnej karantény: „NCZI: COVID-19-PASS: Y odber zo dna 29.10.2020 je NEGATIVNY...“ Na druhý deň po obdržaní negatívneho výsledku testu, t. j. 02.11.2020, dlžník povinnú karanténu ukončil a toho istého dňa bezodkladne vyzdvihol doporučenú zásielku. Ak by sa jednalo o cielené zdržiavanie prebratia zásielky za účelom vyhnúť sa právnym dôsledkom doručenia upovedomenia, ktoré by dlžníka obmedzilo v disponovaní s uvoľnenými podielmi na nehnuteľnostiach, dlžník by vyzdvihol doručované upovedomenie až v posledný deň lehoty, a nie v 14. deň, teda hneď, ako to bolo možné. Tvrdenie žalobcu, že dlžník prevzal upovedomenie o začatí exekúcie účelne až týždeň po tom, čo došlo k povoleniu vkladu spoluvlastníckeho práva žalovanej k špecifikovaným nehnuteľnostiam, považuje s prihliadnutím k vyššie uvedeným skutočnostiam za bezpredmetné.

3.7. Žalovaná si pred podpisom DZ preverila lustráciou predmetné podiely na informačnom portáli katastra nehnuteľností, a keďže sa tam nenachádzal žiadny záznam o tom, že by mohlo byť nakladanie s danými nehnuteľnosťami problematické alebo by malo za následok existenciu akéhokoľvek záväzku dlžníka, súhlasila s darovaním a predmet darovania prijala v dobrej viere, že právo dlžníka nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami nie je ničím obmedzené alebo by v budúcnosti mohlo byť. Tento spôsob považovala za dostatočný, keďže nemala ani od dlžníka žiadne informácie o tom, že by mal veriteľov, ktorých by tento úkon mohol ukrátiť. Dlžník sa pritom sám domnieval, že s prihliadnutím k ukončenej

exekúcii, záväzok žalobcu zanikol a už nič neobmedzuje jeho vlastnícke právo, čo bolo potvrdené aj úspešným povolením vkladu, ku ktorému došlo dňa 26.10.2020. Má za to, že v čase uzatvorenia DZ vynaložila náležitú starostlivosť pri získaní vedomosti o tom, či má dlžník veriteľov, ktorých by právny úkon darovania poškodil. Keďže s dlžníkom nežila posledných cca 14 rokov v spoločnej domácnosti a navyše, ako zistila z priložených dôkazov predložených žalobcom, či už exekučný titul, ale aj následné exekučné konanie, boli riešené s dlžníkom až po jej odchode do zahraničia za účelom štúdia v roku 2007. Podotkla, že dlžník nikdy o svojich podnikateľských aktivitách, či s tým súvisiacich problémoch ešte za ich súžitia v spoločnej domácnosti, pred jej odchodom v roku 2007, nerozprával, a ak aj prišla reč na tému jeho podnikateľských aktivít, nikdy žiadne problémy nespomínal, z čoho usudzovala, že sa mu darí a problémy nemá, keďže jej aj pravidelne prispieval na podporu štúdia (bývanie, jedlo, cestovné náklady, učebné pomôcky a pod.) a pred rodinou vystupoval vždy bezproblémovo, takže nemala možnosť ani vycítiť vznikajúce problémy.

3.8. Odporovateľným právnym úkonom v zmysle § 42a OZ je právny úkon dlžníka, ktorý vedie k reálnemu ukráteniu pohľadávky veriteľa. Právne úkony dlžníka ukracujú pohľadávku veriteľa vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť týchto úkonov by sa z majetku dlžníka uspokojil. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že pohľadávka je vymáhateľná a že dlžníkovými právnymi úkonmi skracujú jej uspokojenie, nesie veriteľ - v tomto konaní žalobca. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že právny úkon dlžníka bol urobený v úmysle ukrátiť veriteľa, na základe čoho nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka. Z dôkazov produkovaných samotným žalobcom vyplýva, že ani dlhotrvajúca exekúcia nijakým spôsobom nevedla k uspokojeniu pohľadávky z majetku dlžníka. Právna úprava odporovateľnosti právnych úkonov je obsiahnutá v ustanoveniach § 42a a § 42b OZ. Z hľadiska jej systematiky treba rozlišovať medzi aktívnou vecnou legitímáciou na uplatnenie odporovateľnosti (§ 42a ods. 1 OZ), podmienkami odporovateľnosti (§ 42a ods. 2 až 5 OZ), spôsobom uplatnenia odporovateľnosti (§ 42b ods. 1 OZ), pasívnou vecnou legitímáciou (§ 42b ods. 2 a 3 OZ) a právnymi následkami spojenými s úspešným odporovaním právnemu úkonu (§ 42b ods. 4 OZ). Je preto potrebné rozlišovať medzi subjektívnou podmienkou odporovateľnosti právneho úkonu vyplývajúcou z § 42a ods. 2 OZ, ktorou je úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa (t. j. svojím právnym úkonom úmyselne nastoliť taký stav, ktorý veriteľovi znemožňuje alebo sťažuje uspokojenie jeho pohľadávky z dlžníkovho majetku) a ktorá musí byť daná v čase uskutočnenia právneho úkonu, a požiadavkou vymedzujúcou aktívnu legitímáciu na podanie odporovacej žaloby, ktorou je ukrátenie veriteľa uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku. Žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal úmysel dlžníka nastoliť taký stav, ktorý žalobcovi znemožňuje alebo sťažuje uspokojenie jeho pohľadávky z dlžníkovho majetku.

3.9. Právny úkon dlžníka, ktorý žalobca považuje za odporovateľný, nenapĺňa subjektívnu stránku odporovateľnosti - úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. Je právne bezvýznamným zaoberať sa otázkou, či žalovaná mala vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa - žalobcu, pretože ak neexistoval úmysel dlžníka ukrátiť svoj majetok, tak potom tento úmysel nemohol byť známy ani žalovanej, a to ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. Ak by dlžník mal skutočne úmysel ukrátiť svojho veriteľa - žalobcu, zbavil by sa všetkého nehnuteľného majetku, ktorý má vo svojom vlastníctve. Žalobcom uvedené dôvody, ktoré sú z hľadiska predmetu konania podstatné, nemožno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné. Jeho tvrdenia nerešpektujú požiadavku takej interpretácie a aplikácie zákona, ktorá je súladná s ústavnou zásadou materiálnej ochrany uplatňovaných práv a oprávnených záujmov účastníkov konania s prihliadnutím na účel inštitútu odporovateľnosti právnemu úkonu, a nemožno ich vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu rozumne zahrnúť pod zákonné znaky právnej normy aplikovanej na daný prípad žalobcom. Aj v prípade úspechu žalobcu v tomto spore sa jeho postavenie nijakým spôsobom nezmení, teda žaloba sa javí ako nedôvodná.

3.10. Ak je súd iného názoru, žiadal v rámci predbežného prejednanie sporu o upresnenie, prípadne doplnenie skutočností, ktoré mohli a mali byť podľa názoru súdu vykonané, aby došlo k naplneniu požiadavky náležitej starostlivosti pri overovaní skutočností predchádzajúcim právnemu úkonu darovania.

3.11. K návrhom žalobcu na zabezpečenie a vykonanie dôkazov predložila DZ z 02.10.2020 a rozhodnutie Okresného úradu A., katastrálneho odboru o povolení vkladu spoluvlastníckeho práva žalovanej. Návrhom na vklad jej spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nedisponuje, a teda ho nemôže predložiť, keďže zákon nestanovuje povinnosť evidencie návrhu na vklad podaný navrhovateľom. Navrhla vykonať dôkazy označené v tomto vyjadrení, ktoré sú zároveň jeho prílohami.

3.12. V závere podotkla, že s ohľadom na uvedené je zrejmé, že dlžník nejednal s úmyslom ukrátiť veriteľa.

4. Žalobca v následnej replike danej vyjadrením z 31.03.2021 vyjadril nesúhlas s argumentáciou žalovanej v jej vyjadrení k žalobe, zotrúvajúc na oprávnenosti svojej žaloby.

4.1. Žalovaná na posudzovaný prípad nesprávne aplikuje a interpretuje ustanovenie § 42a ods. 2 OZ, ak uvádza, že žalobca bol povinný v konaní preukázať ukracujúci úmysel dlžníka pri uzatváraní DZ. Takéto dôkazné bremeno by totiž žalobcu zaťažovalo jedine v prípade, ak by dlžník uzatvoril darovaciu zmluvu s osobou, ktorá nenapĺňa status jemu blízkej osoby podľa § 116 OZ. Nie je sporné, že žalovaná ako dcéra dlžníka status blízkej bez pochyby napĺňa. OZ potom jasne stanovuje, že pokiaľ je odporovateľný právny úkon uzatvorený medzi dlžníkom a jemu blízkou osobou, ukracujúci úmysel dlžníka sa prezumuje ex lege, a teda žalobca ho nepreukazuje. Naopak, je to práve žalovaná, ktorá v konaní nesie dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní, že ukracujúci úmysel dlžníka nepoznala, a to aj napriek vynaloženej náležitej starostlivosti. Podľa neho však žalovaná toto dôkazné bremeno neuniesla.

4.2. Žalovaná stavia podstatnú časť svojej procesnej obrany na tvrdení, že „Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že pohľadávka je vymáhateľná a že dlžníkove právne úkony skrácujú jej uspokojenie, nesie veriteľ, ktorým je žalobca, ktoré žalobca neuniesol a nepreukázal, že právny úkon dlžníka bol urobený v úmysle ukrátiť veriteľa, na základe čoho nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka.“ Predpoklady odporovateľnosti (t. j. vymáhateľnosť pohľadávky a ukrátenie o možnosť jej uspokojenia) preukázal už v žalobe. S tvrdeniami žalovanej o žalobcovej povinnosti preukázať ukracujúci úmysel žalobca zásadne nesúhlasí a takáto argumentácia je v priamom rozpore s textáciou, ale aj podstatou a účelom právnej úpravy odporovateľnosti právnych úkonov, ktorou je ochrana veriteľa, poukazujúc na to, že OZ rozlišuje predpoklady odporovateľnosti právnych úkonov v závislosti od toho, či ich dlžník uzatvoril s blízkou osobou alebo s osobou, ktorá tento status nenapĺňa, čo má za následok aj rozdielnosť v tom, ktorá strana sporu je v konaní povinná preukázať konkrétny predpoklad odporovateľnosti na to, aby dosiahla procesný úspech. Zo znenia § 42a ods. 2 a § 42a ods. 3 písm. a) OZ je možné vyvodit' záver, že žalobca by bol povinný preukázať ukracujúci úmysel dlžníka a vedomosť žalovanej o tomto úmysle len v prípade, ak by žalovaná nebola blízkou osobou dlžníka. U tretích osôb zákon a priori predpokladá väčšiu pravdepodobnosť dobromyseľnosti a nadobúdateľovi exekúciou postihnutelného majetku dlžníka poskytuje výrazne vyššiu mieru právnej ochrany, než blízkej osobe dlžníka, u ktorej možno objektívne predpokladať bezprostrednú účasť na fraudóznom správaní sa dlžníka, ako aj efektívnejší spôsob následného vysporiadania v prípade úspešného odporu. V prípade režimu blízkych osôb možno bez ďalšieho odporovať právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený. Absencia úmyslu dlžníka, ako zákonnej podmienky, je z textu ustanovenia zrejmá prima facie. Rozhodujúcou skutočnosťou je ukrátenie veriteľa, teda objektívny stav, ktorý svoje právne následky neodvodzuje od subjektívneho motívu alebo ukracujúceho úmyslu dlžníka. Úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa sa v týchto prípadoch prezumuje ex lege a jeho skutočný úmysel nie je na účely procesného úspechu odporujúceho veriteľa relevantný (ŠTEVČEK, M. a kol.: Občiansky zákonník I. Komentár, 2. vydanie. 2019, C. H. Beck). Preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa nie je podmienkou odporovateľnosti v prípade, ak dlžník realizoval právny úkon s osobami jemu blízkymi (§ 116 a § 117 OZ) alebo v prospech týchto osôb. V takomto prípade sa existencia ukracujúceho úmyslu dlžníka predpokladá ex lege a skutočný úmysel dlžníka pre procesný úspech žalujúceho veriteľa nie je podstatný. Rozhodujúcou skutočnosťou je ukrátenie veriteľa, teda objektívny stav, ktorý svoje právne následky neodvodzuje od subjektívneho motívu (ukracujúceho úmyslu) dlžníka. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2017 sp. zn. 5Obdo/4/2016, publikované v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod zn. 67/2017)

4.3. Povinnosťou žalobcu v tomto konaní je preukázať existenciu vymáhateľnej pohľadávky voči dlžníkovi, existenciu a platnosť odporovateľného právneho úkonu a ukrátenie o možnosť (aspoň čiastočného) uspokojenia predmetnej vymáhateľnej pohľadávky v dôsledku uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu - t. j. v tomto prípade DZ. Ako však žalobca preukázal, a v konečnom dôsledku to nespochybňuje ani žalovaná, žalovaná je dcérou dlžníka, a teda jeho blízkou osobou v zmysle § 116 OZ. V týchto prípadoch sa ukracujúci úmysel dlžníka predpokladá priamo zo zákona a žalobca ho nie je povinný dokazovať. Žalovaná nesprávne stotožňuje povinnosť preukazovať ukracujúci úmysel dlžníka s povinnosťou preukázať objektívne ukrátenie veriteľa o možnosť uspokojenia jeho pohľadávky, hoci ide o dva rozdielne predpoklady odporovateľnosti právnych úkonov a nie je ich možné zamieňať. Ukracujúci úmysel dlžníka je totiž subjektívna kategória spočívajúca v tom, že uzatvorením darovacej zmluvy dlžník chcel ukrátiť žalobcu o uspokojenie jeho pohľadávky, resp. bol uzročený s tým, že tento následok môže nastať. Nakoľko žalovaná je blízkou osobou dlžníka, tento úmysel dlžníka sa prezumuje ex lege a žalobca ho nemusí preukazovať. Ukrátenie veriteľa o možnosť uspokojiť jeho pohľadávku v dôsledku uskutočnenia odporovateľného úkonu je objektívny stav, spočívajúci v

reálnom úbytku majetku dlžníka v takej miere, že uspokojenie žalobcovej pohľadávky je aspoň čiastočne ohrozené. Tento úbytok v majetkovej sfére dlžníka dostatočne preukázal už v žalobe, keď v dôsledku DZ je ukrátený o možnosť uspokojenia svojej vymáhateľnej pohľadávky. V tomto prípade nešlo o ich prevod napríklad prostredníctvom kúpnej zmluvy, za ktorý by bola dlžníkovi uhradená ekvivalentná kúpna cena a išlo by len o „transformáciu“ jeho majetku. Z objektívneho hľadiska tak v majetkových pomeroch dlžníka nastal v dôsledku uzatvorenia darovacej zmluvy jednoznačný úbytok, a tým bol aj žalobca ukrátený o možnosť uspokojiť svoju pohľadávku. Poukázal na uznesenie NS SR z 03.03.2020 sp. zn. 3Obdo/8/2020 (R 60/2020), kde je uvedené: „Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 42a ods. 2 OZ, základnými predpokladmi pre úspešnú odporovateľnosť právneho úkonu veriteľom sú splnenie trojročnej lehoty a existencia právneho úkonu dlžníka, ktorým by došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávky jeho veriteľa. Pod ukrátením uspokojenia veriteľovej pohľadávky sa rozumie také zmenšenie majetku dlžníka, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti. To znamená, že majetok dlžníka sa právnym úkonom (napadnutým veriteľom) zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Uvedené znamená, že ak sa jedná o právny úkon, ktorým dlžník prevádza veci v jeho vlastníctve na tretiu osobu, k ukráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky dochádza okamihom, keď dlžník stráca vlastnícke právo k svojmu majetku, z ktorého by inak mohol veriteľ dosiahnuť (aspoň čiastočné) uspokojenie svojej pohľadávky (napr. exekúciou).“ Aplikujúc tieto závery NS SR na toto konanie je možné konštatovať, že momentom „straty“ spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam v dôsledku ich bezodplatného prevodu na žalovanú, dlžník ohrozil čo i len čiastočné uspokojenie žalobcovej pohľadávky, judikovanej aj ZPR.

4.4. Žalobca vykonal lustráciu majetku dlžníka v jemu prístupných registroch. Okrem prevedených spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam, ktorých spoluvlastníkom je v súčasnosti už žalovaná, dlžník disponuje len minoritným spoluvlastníckym podielom o veľkosti 66/1055 k celku k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXXX, k. ú. E. W. F.. Navyše, v rámci núteného výkonu ZPR v prebiehajúcej exekúcii vedenej na Exekútorskom úrade JUDr. Martina Rišiana pod sp. zn. 140EX 420/20 (ďalej len „exekúcia“) súdny exekútor zriadil v prospech žalobcu exekučné záložné právo aj na tento spoluvlastnícky podiel dlžníka. Rovnaký postup by súdny exekútor zvolil aj v prípade spoluvlastníckych podielov k predmetným nehnuteľnostiam a urobil tak aj predchádzajúci súdny exekútor v starej exekúcii (EX 893/2008). Zriadením exekučného záložného práva, ktoré napĺňa zabezpečovaciu, ale aj uhradzovaciu funkciu, a prípadnou následnou exekúciou predajom spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam, by mohla byť žalobcova pohľadávka aspoň čiastočne uspokojená. Z objektívneho hľadiska je totiž možnosť ich speňaženia jednoznačne pravdepodobnejšia ako v prípade spomínaného minoritného spoluvlastníckeho podielu dlžníka k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXXX, k. ú. E. W. F., predovšetkým s ohľadom na ich veľkosť k celku (t. j. 1/6 k nehnuteľnostiam) a nižší počet spoluvlastníkov. Toto však pri súčasnom právnom stave nie je možné uskutočniť - bezodplatným prevodom spoluvlastníckych podielov sa totiž spoluvlastníkom nehnuteľností stala žalovaná, čím došlo k reálnemu úbytku z majetku dlžníka a ukráteniu žalobcu a možnosť aspoň čiastočného uspokojenia jeho pohľadávky.

4.5. Za irelevantné označil tvrdenia žalovanej, že dlžník sa pravidelne zdržuje mimo územia SR, čo má za následok to, že nie je schopný sa venovať údržbe a starostlivosti predmetných nehnuteľností, že po ukončení exekúcie, v domnienke, že 12 rokov trvajúca exekúcia nepreukázala ani len minimálnu schopnosť uspokojenia žalobcovej pohľadávky, zveril starostlivosť a zodpovednosť k predmetným nehnuteľnostiam žalovanej tým, že na ňu v dobrej viere previedol svoj spoluvlastnícky podiel. Tu je dôležitý výsledok tohto bezodplatného prevodu - a to objektívny úbytok majetku dlžníka, v konečnom dôsledku ukracujúci žalobcu. Dlžník si musel byť vedomý, že má voči žalobcovi dlh, ktorý ku dňu podania žaloby predstavoval takmer 150.000,- eur. Tvrdenie žalovanej, že dlžník sa pritom sám domnieval, že s prihliadnutím k ukončenej exekúcii, záväzok žalobcu zanikol, nemôže obstáť. Napriek opakovaným výzvam žalobcu a aj prebiehajúcej starej exekúcii bol totiž dlžník uzrozumený s tým, že žalobcova pohľadávka nebola uhradená ani čiastočne, nenastali žiadne iné predpoklady zániku záväzkov predpokladané relevantnou právnou úpravou, a preto jeho záväzok aj naďalej pretrváva.

4.6. Žalovaná ako blízka osoba dlžníka neuniesla svoje dôkazné bremeno v tomto konaní. V prípade blízkych osôb a osôb s rovnakým postavením zákon nepripúšťa záver o absencii ukracujúceho úmyslu dlžníka a pokiaľ žalovaný neunesie dôkazné bremeno vo vzťahu k tomu, že ani pri náležitej starostlivosti nemohol prezumovaný ukracujúci úmysel dlžníka poznať, súd odporovacej žalobe vyhovie bez ohľadu na jeho reálnu existenciu. S osobitným dôrazom to platí v prípade prevodu majetku bez adekvátneho, prípadne bez akéhokoľvek plnenia“ (ŠTEVČEK, M. a kol.: Občiansky zákonník I. Komentár, 2. vydanie. 2019, C. H. Beck). Argumentácia žalovanej v jej vyjadrení, ako aj ňou predložené listiny v žiadnom prípade nepreukazujú vynaloženie takejto náležitej starostlivosti. Navyše procesná obrana žalovanej

spočívajúca v tvrdeniach o absencii ukracujúceho úmyslu dlžníka nie je v tomto prípade relevantná. Žalovaná taktiež nijakým spôsobom nepreukázala, že vyvinula aktívne kroky k tomu, aby sa oboznámila s majetkovými pomermi dlžníka a zistila tak, či DZ neukracuje jeho veriteľov. Žalovanej tvrdenia, že s dlžníkom dlhodobo nežije v spoločnej domácnosti, nezdržiavala sa na Slovensku z dôvodu štúdia a následne uzavretého pracovného pomeru v Českej republike, sa nedá kvalifikovať ako vynaložená náležitá starostlivosť. Žalovanú „neospravedlňuje“ ani údajná sporadická komunikácia s dlžníkom, či skutočnosť, že spolu nežijú v rovnakej domácnosti. Žalobca tak považuje za irelevantné aj žalovanou predložené listiny (pracovnoprávnu dokumentáciu, či list vlastníctva, na ktorej je zapísaný byt v jej vlastníctve). Z nich totiž nie je možné vyvodit' ani náznak aktívneho konania zo strany žalovanej, ktoré by mohlo spomínanú náležitú starostlivosť preukázať. K tomu citovala aj z judikatúry (uznesenia NS SR z 30.03.2017 sp. zn. 5Obdo/4/2016 - R 67/2017, rozsudku NS SR z 30.11.2010 sp. zn. 1 Cdo 74/2009, Nálezu Ústavného súdu SR z 15.06.2016 sp. zn. II. ÚS 753/201 a rozsudku NS ČR z 23.05.2001 sp. zn. 21 Cdo 1912/2000 - R 35/2002). Za nedostatočné preukázanie vynaloženia náležitej starostlivosti nie je možné považovať ani tvrdenie žalovanej, že dlžník nikdy o svojich podnikateľských aktivitách, či s tým súvisiacich problémoch ešte za ich súžitia v spoločnej domácnosti, pred jej odchodom v roku 2007, nerozprával, a ak aj prišla reč na tému jeho podnikateľských aktivít, nikdy žiadne problémy nespomínal, z čoho žalovaná usudzovala, že sa mu darí a problémy nemá, keďže jej aj pravidelne prispieval na podporu štúdia a pred rodinou vystupoval vždy bezproblémovo, takže nemala možnosť ani vycítiť vznikajúce problémy. Ani v tomto prípade totiž nie je možné hovoriť o aktívnom konaní žalovanej smerujúcom k zisteniu majetkových pomerov dlžníka. K takmer totožným tvrdeniam žalovanej strany v inom, obdobnom konaní, sa už vyjadril aj NS SR nasledovne: „Žalovaná v konaní tvrdila, že nežila s rodičmi v spoločnej domácnosti, počas štúdia a aj po jeho skončení dochádzala domov len sporadicky, o podnikateľských aktivitách a finančnej situácii otca nevedela a ani sa o tieto otázky nezaujímal, nakoľko bol u nich chod domácnosti bezproblémový. (...) Na pojednávaní pred odvolacím súdom a tiež pred súdom prvej inštancie na otázku, či sa žalovaná v čase uzatvárania darovacej zmluvy pýtala, resp. zisťovala u otca, či má nejaké záväzky, ktorých uspokojenie môže byť zmarené týmto darom, odpovedala, že nemala dôvod takúto otázku otcovi položiť, pretože otec vždy tvrdil, že je všetko v poriadku. Z týchto skutočností žalovaná vyvodila, so zreteľom na pomery v rodine a vzájomnej dôvere medzi otcom a dcérou, že k vyvinutiu iniciatívy na overenie prípadného úmyslu jej otca ako dlžníka ukrátiť odporovaným úkonom veriteľa nebol dôvod. (...) Dovolací súd je toho názoru, že konanie žalovanej v súvislosti s uzatvorením odporovanej darovacej zmluvy nesvedčí o jej snahe zistiť, alebo sa aspoň dozvedieť o úmysle otca (dlžníka) ukrátiť veriteľa. Žalovaná nepreukázala, že by v tejto súvislosti vyvinula takú relevantnú činnosť, z výsledkov ktorej by mohla ukracujúci úmysel otca (dlžníka) rozpoznať alebo sa o ňom aspoň dozvedieť. (...) Na ubránenie sa odporovateľnosti preto musí blízka osoba preukázať vyvinutie takej činnosti (aktivity), pri ktorej mala náležitú snahu zistiť, či prevádzajúci nemá veriteľa, a či uvedeným úkonom sa nesnaží ho ukrátiť.“ (uznesenie NS SR z 30. marca 2017 sp. zn. 5Obdo/4/2016 - R 67/2017). „Tvrzení blízke osoby, že se nezajímala o podnikání svých rodičů, že jí rodiče o vlastní podnikatelské činnosti a její výsledcích neinformovali, ani odkaz na dobré vzájemné vztahy v rodině a důvěru mezi rodiči jako dárci a žalovanými, jejich dětmi, jako obdarovanými, nenahrazuje důkaz o vyvinutí náležité starostlivosti o poznání úmyslu dlužníka.“ (rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 808/2004). Za dostatočné úsilie vynaložiť náležitú starostlivosť zo strany žalovanej nepovažuje ani vykonanú lustráciu prevedených spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností. Žalovaná z údajov katastra nehnuteľností nemohla objektívne zistiť, či dlžník má nejakých veriteľov, aká je výška ich pohľadávok a či bezodplatným prevodom spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam svojich prípadných veriteľov neukracuje tak, ako k tomu došlo aj v tomto prípade. Žalovaná neuniesla svoje dôkazné bremeno a nijakým spôsobom nepreukázala uskutočnenie konkrétnych krokov smerujúcich k zisteniu prípadných dlhov a záväzkov dlžníka.

4.7. Časový sled udalostí týkajúci sa uzatvorenia DZ a prevzatia upovedomenia dlžníkom žalobca uviedol z dôvodu posilnenia svojho procesného postavenia a zároveň rešpektoval aj svoju zákonnú povinnosť uviesť v žalobe úplné informácie týkajúce sa predmetu sporu, upravenú v § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Nerobil tak z dôvodu svojej dôkaznej povinnosti, ktorú ani nemá. Konanie dlžníka týkajúce sa prevzatia upovedomenia až po tom, čo kataster povolil vklad spoluvlastníckeho práva žalovanej k nehnuteľnostiam, bolo z jeho pohľadu a z informácií, ktorými disponoval, neobvyklé a priveľmi „náhodné. Aj samotná žalovaná vo vyjadrení uviedla, že návrh na vklad podala 23.10.2020 (deň, keď sa dlžník podľa jej slov vrátil zo zahraničia) a že kataster ho povolil už dňa 26.10.2020. Žalobca teda predpokladá, že žalovaná požiadala príslušný kataster o urýchlené konanie o povolenie vkladu, spojené aj s úhradou vyššieho správneho poplatku. Na urýchlenom zápise svojho spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam tak mala žalovaná zjavný záujem. Bez

ohľadu na uvedené, ak by aj pripustil, že dlžník s prevzatím upovedomenia o začatí exekúcie nečakal cielene, pre rozhodnutie o tomto spore to nemá žiadnu relevanciu. Podstatné totiž je, že predpoklady odporovateľnosti boli naplnené, čím je zrejmé aj oprávnenosť žaloby. Ak by aj kataster nehnuteľností povolil vklad spoluvlastníckeho práva žalovanej k nehnuteľnostiam až po prevzatí upovedomenia zo strany dlžníka, DZ by bola takmer s úplnou istotou predmetom odporovania v exekučnom konaní, a to v súlade s § 61d ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z.

5. Žalovaná v duplike danej podaním z 23.05.2021 poprela v celom rozsahu žalobcove tvrdenia a právne závery z repliky, označiac ich za účelové a nedôvodné a žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti, iba skonštatoval existujúci právny stav a opakovane poukazoval na právnu úpravu a judikatúru.

5.1. Podľa žalovanej v rámci preukázania úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa bolo dostatočne preukázané, že dlžník jednal dobromyseľne, čo podporujú aj dôkazy uvedené vo vyjadrení žalovanej, z čoho vyplýva, že dlžník si nebol vedomý doporučenej zásielky od exekútora. Pôvodný podiel dlžníka, ktorý je predmetom DZ, bol v majetkovej podstate dlžníka k dispozícii dlhé roky, kedy tento podiel nadobudol na základe ukončeného dedičského konania. Z toho je očividné, že žalobca mal k dispozícii daný podiel pre aspoň čiastočné uspokojenie jeho pohľadávky po dlhú dobu. Poukázala na upovedomenie o zastavení starej exekúcie sp. zn. EX 893/2008 zo 06.02.2020, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 12.02.2020, ďalej na návrh žalobcu na začatie exekúcie z 13.10.2020 Okresnému súdu Banská Bystrica, upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. 140EX 420/20 zo 14.10.2020 z čoho vyplýva, že žalobca mal dostatočnú dobu na aspoň čiastočné vymoženie svojej pohľadávky prostredníctvom prvého exekučného konania. V rámci tohto exekučného konania nebola aj napriek prítomnosti tohto podielu v majetkovej podstate dlžníka vymožená žiadna čiastka. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by inicioval nejakú snahu alebo aktivitu smerujúcu k vymoženiu aspoň časti jeho pohľadávky. Ak teda žalobca považuje predmetný podiel, ktorý bol dlžníkom darovaný žalovanej, za perspektívny na účely uspokojenia svojej pohľadávky, nie je žalovanej jasné, prečo neboli zo strany žalobcu podané námietky voči zastaveniu exekúcie sp. zn. EX 893/2008, poprípade prečo nebol podaný opätovný návrh na vykonanie exekúcie. Ako bol žalobca poučený v oznámení o ukončení exekučného konania sp. zn. EX 893/2008-74 z 25.03.2020, ak by súd na základe takéhoto opätovného návrhu vydal poverenie na vykonanie exekúcie, účinky úkonov smerujúcich k zabezpečeniu majetku podliehajúceho starej exekúcii ostávajú zachované. Exekútor by na žiadosť doručil exekútorovi poverenému na základe opätovného návrhu exekučný spis. Keďže žalobca bol výslovne upozornený na skutočnosť, že uplynutím 30-dňovej lehoty exekútor bezodkladne zruší všetky úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku podliehajúceho starej exekúcii, muselo byť žalobcovi zrejmé, že dlžníkovi bude uvoľnené jeho dispozičné právo nakladania s majetkom. Nie je jasné, prečo žalobca s podaním ďalšieho návrhu na začatie exekúcie voči dlžníkovi čakal viac ako pol roka. Tým pádom považuje argument žalobcu, že v dôsledku DZ bol ukrátený o možnosť uspokojenia svojej vymáhateľnej pohľadávky, za bezpredmetný. Absenciu úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa deklaruje aj fakt, že dlžník nedaroval predmetný podiel ihneď po ukončení starej exekúcie, ale až po uplynutí určitej doby, v dobrej viere, že ukončená exekúcia už nebráni prevodu predmetného podielu v rámci darovania. Ak berieme do úvahy fakt, že dlžník v čase darovania konal dobromyseľne, bez úmyslu ukrátiť veriteľa, tento úmysel neexistoval, a teda žalovaná ani nemala možnosť tento úmysel rozpoznať.

5.2. Aj napriek tomu však urobila všetko, čo bolo v jej možnostiach, aby takýto prípadný úmysel rozpozнала, k čomu uviedla, že podpisu DZ predchádzal rozhovor s dlžníkom ohľadom právneho stavu predmetného podielu, ako aj dôvod tohto prevodu a následná lustrácia v katastri nehnuteľností. Na otázku žalovanej, či viazne na predmetnej nehnuteľnosti nejaký právny problém, dlžník v tej dobe pravdivo odpovedal, že nie, keďže mal vedomosť o ukončenej starej exekúcii, na základe čoho sa ako laik v dobrej viere domnieval, že s prihliadnutím k ukončenej exekúcii, záväzok žalobcu zanikol a už nič neobmedzuje jeho vlastnícke právo. Túto jeho domnienku umocnila aj skutočnosť, že žalobca mal predmetný podiel k dispozícii dlhé roky za účelom aspoň čiastočného uspokojenia svojej pohľadávky. Toto potvrdzuje aj vyhlásenie dlžníka v uzatvorenej darovacej zmluve (čl. III.), kde uvádza: „Darca vyhlasuje, že obdarovaný oboznámil so stavom predmetných nehnuteľností a obdarovaná predmetné nehnuteľnosti v takomto stave od darcu prijíma.“ Z vlastnej iniciatívy následne žalovaná vykonala lustráciu predmetného podielu na informačnom portáli katastra nehnuteľností. Toto potvrdzuje aj vyhlásenie žalovanej v uzatvorenej DZ (čl. III.): „Obdarovaná vyhlasuje, že sa so stavom predmetných nehnuteľností náležite oboznámila, najmä nahliadnutím do príslušných listov vlastníctva.“ Ďalším z dôvodov, prečo sa žalovaná rozhodla prijať darovanie, je skutočnosť, že sa jedná o nehnuteľnosti, ku ktorým má citový vzťah z minulosti (ide o dom jej starých rodičov z otcovej strany), a preto súhlasila, aby jej daný podiel bol darovaný a mohla sa teda o nehnuteľnosti začať namiesto dlžníka starať a

užívať ich, keďže dlžník sa často zdržuje mimo územie SR, čo má za následok to, že ich neužíva, teda nie je schopný venovať údržbe a starostlivosti špecifikovaných nehnuteľností náležitý čas. Žalovaná sa aj napriek postaveniu blízkej osoby nespoliehala iba na judikatúrou deklarovaný dôverný vzťah medzi osobou otca a dcéry, ale mala snahu postupovať s náležitou starostlivosťou a po rozhovore s dlžníkom vykonala aj lustráciu v rámci všetkých jej dostupných zdrojov. Na základe vyššie uvedeného má za preukázané, že žalovaná mala snahu zistiť alebo aspoň sa dozvedieť o úmysle otca (dlžníka) ukrátiť veriteľa. Dostupná judikatúra neposkytuje konkrétny výpočet úkonov, ktoré by napĺňali splnenie podmienky náležitej starostlivosti v takýchto prípadoch. Navrhla vypočuť ako svedka dlžníka a má teda za to, že využila všetky jej možnosti, aby vynaložila náležitú starostlivosť predchádzajúcu uzatvoreniu DZ.

5.3. Žalobca je právnickou osobou disponujúcou vlastným právnym oddelením, a teda mal dostatočné zdroje, prostriedky a vedomosť o tom, ako so starostlivosťou náležitého hospodára postupovať i len pri čiastočnom uspokojení svojej pohľadávky. Aj napriek tomu žalobca dlhé roky nezáskal ani čiastočné uspokojenie z predmetného podielu a po ukončení exekúcie sp. zn. EX 893/2008 nepodal v stanovených lehotách námietky proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie a následne bezodkladne nepodal ani nový návrh na začatie exekúcie, k čomu došlo až po viac než pol roku. Musel si byť vedomý, že svojou pasivitou (nevyužitím námietok a otlápanie s podaním nového návrhu na exekúciu) umožní dlžníkovi využiť právo disponovať so svojím majetkom. Pokiaľ žalobca tvrdí, že dlžníka opätovne vyzýval k splneniu pohľadávky, čo by mohlo mať za následok dlžníkovu vedomosť o trvajúcim záväzku voči žalobcovi, nech toto tvrdenie preukáže.

6. Na predbežnom prejednaní sporu 18.08.2021

6.1. Žalobca navrhol vykonať dôkaz aj spisom katastrálneho odboru Okresného úradu A. V 3477/2020 za účelom zistenia, kedy presne bol podaný návrh na vklad, či v danom prípade bol zaplatený poplatok za prípadné zrýchlené povolenie vkladu s ohľadom na to, kedy mal byť podľa žalujúcej strany podaný návrh na vklad a došlo k povoleniu vkladu. V súvislosti s preukázaním toho, akú aktivitu aj v rámci exekučného konania urobil za účelom vymoženia jeho pohľadávky, predložil návrh na zriadenie exekučného záložného práva a súhlas s predajom nehnuteľnosti ešte v tej starej exekúcii daný podaním z 02.01.2009, doručeným súdnemu exekútorovi 13.01.2009 s doručenkou a tiež predložil správu o priebehu terajšej exekúcie od SE vo veci 140EX 420/20 doručení žalobcovi 07.07.2021 s tým, že z tejto správy vyplýva, že povinný nemá iný majetok a tiež originál oznámenia Sociálnej poisťovne o nemožnosti vykonávať zrážky z dôchodku dlžníka z dôvodu, že suma dôchodku nie je vyššia ako suma, ktorú nie je možné z mesačnej sumy dôchodku zraziť;

6.2. Žalovaná okrem predložených listinných dôkazov zotrvala na ňou navrhovanom výsluchu dlžníka.

7. Na pojednávaní 10.11.2021

7.1. Žalobca v záverečnom vyjadrení žiadal žalobe vyhovieť. DZ napĺňa všetky predpoklady odporovateľnosti v zmysle OZ - existenciu vymáhateľnej pohľadávky, existenciu platného odporovateľného úkonu, ukracujúci charakter DZ, nakoľko šlo o bezodplatný prevod. Žalovaná je blízkou osobou dlžníka a preto sa ukracujúci úmysel dlžníka prezumuje ex lege. Žalovaná doposiaľ nepreukázala, že vynaložila náležitú starostlivosť na zistenie, či DZ neukracuje uspokojenie pohľadávky veriteľov dlžníka. Z výsluchu svedka sa nedozvedel nič, čo by preukázalo túto náležitú starostlivosť. Poukázal aj na zrýchlený vklad, na ktorý mali očividne žalovaná aj s dlžníkom nejaký záujem;

7.2. Zástupca žalovanej v záverečnom prednese uviedol, že žalobu považuje naďalej za bezdôvodnú, navrhujúc ju v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svedok U. W., ktorý je otcom žalovanej a ktorý bol ako darca zmluvnou stranou DZ logickým spôsobom preukázal, že u neho v rozhodnom čase neexistoval úmysel ukrátiť žalobcu. Zároveň potvrdil aj predchádzajúce vyjadrenia žalovanej, že žalovaná postupovala s náležitou starostlivosťou, aby takýto prípadný úmysel odhalila. Keďže u dlžníka neexistoval tento úmysel, tak potom ani žalovaná nemohla tento úmysel rozpoznať. Požiadavka, aby žalovaná preukázala, že aj pri vynaložení náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať úmysel jej otca ukrátiť veriteľa, je z povahy veci nesplniteľná, teda takúto negatívnu skutočnosť ani nemožno preukázať. Negatívna skutočnosť môže byť fakticky preukázaná jedine preukázaním komplementárnej pozitívnej skutočnosti, ktorá existenciu dokazovanej negatívnej skutočnosti vylučuje. V tejto súvislosti bolo v konaní preukázané, že u dlžníka tento úmysel v rozhodnom čase neexistoval. Svedčia o tom viaceré skutočnosti, najmä však okolnosti, za akých bola DZ uzatvorená. Ako vyplynulo zo svedeckej výpovede dlžníka, tento sa aktívne informoval o stave pôvodného exekučného konania EX 893/2008, kedy mu bolo oznámené, že toto exekučné konanie bolo zastavené, podľa slov svedka oddlžené. Dlžník ako laik, považujúc pohľadávku žalobcu za premlčanú,

resp. oddĺženú, resp. právoplatne ukončenú, z opatrnosti vyčkal ešte 6 mesiacov a až následne pristúpil k uzatvoreniu spornej DZ. Už táto samotná skutočnosť vylučuje úmysel ukrátiť veriteľa na strane dlžníka. Splnomocnenie uvedené v DZ sa týka iba opravy chýb v písaní, počítaní alebo iných zrejmych nesprávností, čo sa však nevzťahuje na iné prípadné chyby alebo vady, ktoré by bolo potrebné odstrániť. Z tohto dôvodu žalovaná zvolila zrýchlený vklad. Žalovaná postupovala s náležitou starostlivosťou, ktorá sa od nej vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci vyžadovala, keď si nehnuteľnosti preverila lustráciou v katastri nehnuteľností. Pokiaľ súd v rámci predbežného prejednávania sporu poukázal na zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo rodičov žalovanej, na základe čoho mala žalovaná predvídať existenciu nejakých záväzkov na strane jej otca, k tomu uviedol, že bezpodielové spoluvlastníctvo bolo zrušené v r. 1993, kedy mala žalovaná 5 rokov, teda túto skutočnosť si nemohla uvedomovať. Zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva za trvania manželstva nepredpokladá automaticky vznik dlhov;

7.3. na pojednávaní vypočutý dlžník ako svedok vypovedal, že so žalovanou - svojou dcérou majú spolu obojstranne normálny a pozitívny vzťah, aj keď spolu nežijú. Nemajú medzi sebou žiadne problémy. To, čo previedol na žalovanú, predstavovalo dedičstvo po jeho matke. Toto dedičstvo bolo blokované cca 12 rokov na katastri, až kým neprišiel v r. 2020 nový zákon, ktorý oddĺžil staré exekúcie. Potom v súvislosti s týmto zákonom sa bol opakovane informovať u súdneho exekútora Malíka, či už sa to doriešilo alebo nedoriešilo a ak to skončilo, aby mu dal doklad a uvoľnil tie veci na katastri. Pri poslednom telefonáte mu bolo povedané, že už je to odblokované. Keďže to bolo čisté, tak to potom prepísal na žalovanú, preto lebo on sa väčšinou zdržiava v zahraničí a o prevádzanú nehnuteľnosť sa dovtedy staral zo všetkých jej vlastníkov on, nakoľko jeho sestra žije v A., pani L. v F., a dcéry po jej nebohej sestre jedna v W. a druhá v F. W.. Daroval jej to preto, lebo je to jeho najstaršia dcéra, nech sa o to stará. Predtým to bolo 12 rokov blokované a nič sa s tým neriešilo. Pozeral sa, či je vedený ako dlžník v exekútorskom registri alebo registri bánk, ale ani v jednom z týchto registrov nebol vedený ako dlžník. Jediné čo bolo, bola blokácia na katastri. On nemal žiadny iný úmysel, a ak by chcel poškodiť týmto úkonom žalobcu, tak by previedol všetok svoj majetok a nie len nehnuteľnosti v N., keďže okrem nich vlastnil aj pozemok v E. W. F.. Medzi zastavením exekúcie, k čomu, ak si dobre pamätá, došlo 25.03.2020, a začatím novej exekúcie, uplynulo asi pol roka, resp. vyše polroka. Žalovanej predtým, ako jej to daroval, povedal len to, že jej to chce darovať, aby sa o to starala, nič viac jej nepovedal. Návrh na vklad podávala žalovaná. Vie, že šlo o zrýchlený vklad, lebo vždy, keď niečo prevádza, tak dáva zrýchlený vklad. Následne po tom ako mu bolo súdom prečítané, čo už uviedol, doplnil, že žalovanej povedal, aby dala návrh na zrýchlený vklad, pretože v minulosti, keď on niečo prevádzal a boli tam chyby, tak mu to vrátili, a musel tam znova niečo doplniť alebo opraviť a tak jej povedal, aby dala návrh na zrýchlený vklad. V tomto prípade chcel, aby sa to preto vkladovalo urýchlene, lebo mal odísť v decembri znova na J. a ak by bolo treba niečo opravovať, tak aby sa to stihlo. Aj potom v decembri na tú J. odišiel. O zrušenie BSM požiadal hneď potom, ako jeho posledný zamestnávateľ E. skončil a začal podnikáť. Založili si firmu a všetci traja spoločníci požiadali o zrušenie BSM. Bolo to v r. 1993 a zrušil im to súd v Liptovskom Mikuláši. Hoci to isté ako je uvedené v článku 8, druhý odsek DZ mal uvedené v inej zmluve, napriek tomu kataster v S. od neho žiadal, aby tam prišiel osobne. O tom, že mu bola doručovaná písomnosť od súdneho exekútora JUDr. Rišiana v novej exekúcii, sa dozvedel v nedeľu predchádzajúcu pondelku, kedy si písomnosť prevzal. On bol totižto predtým v karanténe v E. F., kde ho boli pozrieť dvaja príslušníci polície z H. a ho tam aj kontrolovali a keď bol po teste negatívny, tak až potom prišiel domov do T. O. - P. a hneď na druhý deň si šiel zobrať list. Dozvedel sa to teda až v O., že má písomnosť od súdneho exekútora. Jemu zásielky chodia domov do schránky. Nikto mu telefonicky v súvislosti s touto zásielkou nevolal. Telefón má stále pri sebe. Žije v spoločnej domácnosti s manželkou a tá mu v súvislosti s touto zásielkou tiež nevolala, že by mal mať niečo v schránke. V zahraničí sa zdržiava preto, lebo z minulosti tam má ešte určité veci. V minulosti slúžil v X. N. ako príslušník Č. Y. vyslaný na misiu v X. N.. V súvislosti s týmito vecami nedosahuje žiadny príjem, je to jeho osobná vec. Keby mal nejaký príjem, tak to prizná a spláca ten úver.

8.1. Podľa § 42a ods. 1 OZ, veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

8.2. Podľa § 42a ods. 2 OZ, odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

8.3. Podľa § 42a ods. 3 písm. a) OZ, odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou (§ 116 a 117) alebo ktorý dlžník urobil v uvedenom čase v prospech uvedených osôb; to však neplatí, ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

8.4. Podľa § 42b ods. 1 OZ, právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou.

8.5. Podľa § 42b ods. 2 OZ, právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

8.6. Podľa § 42b ods. 4 OZ, právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

9. Účelom odporovateľnosti podľa § 42a OZ je zabránenie nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje svoj majetok do takej miery, že tým znemožní alebo zhorší možnosť veriteľa domôcť sa uspokojenia celej svojej vymáhateľnej pohľadávky voči dlžníkovi z dlžníkovho majetku. Úspešne možno odporovať len platnému právnomu úkonu. Predpokladom úspešnej odporovateľnosti právnym úkonom dlžníka zo strany veriteľa je to, že úkon, ktorému odporuje, musí ukracovať uspokojenie veriteľovej pohľadávky (že sa jedná o úkon brániaci uspokojeniu pohľadávky veriteľa v celom rozsahu alebo aspoň v určitej jej časti). Z pohľadu žalobcu ako veriteľa v danom prípade judikovanej pohľadávky predstavuje odporovateľnosť prostriedok slúžiaci na uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní postihnutím vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovaným úkonom ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného úkonu voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Odporovacia žaloba podľa ustálenej súdnej praxe nie je žalobou určovacou podľa § 137 písm. c) CSP, žalobca preto v konaní nemusí preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

10. K zákonným predpokladom pre úspešné odporovanie právnomu úkonu patrí v zmysle ust. § 42a OZ kumulatívne splnenie nasledovných hmotnoprávných podmienok:

1. existencia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi,
2. právny úkon dlžníka ukracujúci uspokojenie tejto pohľadávky veriteľa, za predpokladu jeho platnosti,
3. trojročná prekluzívna lehota, v ktorej došlo zo strany dlžníka k napádanému právnomu úkonu,
4. úmysel ukrátiť veriteľa (*cum animo fraudandi*), ak tento musel byť druhej strane známy, ktorý sa však nevyžaduje pri právnom úkone, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízкими alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v ich prospech, s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

11. Súd konštatuje, že v danom prípade bola žaloba podaná pred uplynutím 3-ročnej prekluzívnej lehoty, nakoľko žaloba bola podaná na súd 10.11.2020, teda s odstupom len niečo vyše mesiaca od uzatvorenia predmetnej DZ (datovanej k 02.10.2020). Súd konštatuje aj danosť vecnej legitímácie strán sporu, a to aktívnej legitímácie žalobcu ako veriteľa ZPR priznanej splatnej peňažnej pohľadávky, existujúcej ešte pred uzatvorením DZ a pasívnej legitímácie žalovanej ako osoby, ktorá mala mať z odporovaného právneho úkonu prospech.

12. Podstata odporovateľnosti právneho úkonu spočíva v tom, že na rozdiel od neplatnosti právneho úkonu, ktorá vzniká buď zo zákona alebo tým, že sa neplatnosti dovoľá oprávnený subjekt, a ktorá pôsobí voči všetkým, odporovaný úkon je platným právnym úkonom, ktorý na základe právoplatného rozhodnutia súdu stráca účinnosť, avšak iba vo vzťahu k veriteľovi, ktorý právnomu úkonu úspešne odporoval. Ako to už súd uviedol pod bodom 10. (v rámci predpokladu č. 2) úspešne možno odporovať len platnému právnomu úkonu, nakoľko z neplatného právneho úkonu žiadne právne účinky nenastali, a nemohlo by preto dôjsť ani ku skráteniu pohľadávky veriteľa dlžníkom. Neplatnosť právneho úkonu má preto prednosť pred jeho odporovateľnosťou.

13. Ani jedna zo strán sporu nespochybňovala platnosť DZ a ani netvrdila nič, čo by mohlo indikovať jej neplatnosť, preto súd, keďže ani on nezistil existenciu nejakého dôvodu, ktorý by spôsobil absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu, konštatuje, že DZ je platným právnym úkonom.

14. Nebolo sporné, že žalobca má voči dlžníkovi vymáhateľnú (judikovanú) pohľadávku priznanú ZPR vo výške presahujúcej s jej príslušenstvom sumu 150.000,- eur, ktorá tak, ako to tvrdil žalobca, nebola uspokojená napriek vedeným exekúciám na majetok dlžníka, t. j. starej exekúcii (tá bola vedená u SE JUDr. Ing. Pavla Malíka pod sp. zn. EX 893/2008 na základe návrhu oprávneného od 28.10.2008), ktorá bola ex lege zastavená k 01.01.2020 z dôvodu uvedeného v § 2 ods. 1 písm. a) ZoUNEK, keď nedošlo k jej čo i len čiastočnému uspokojeniu ani v rámci v súčasnosti vedenej exekúcii voči dlžníkovi (exekučné konanie vedené na základe návrhu žalobcu ako oprávneného z 02.10.2020 pod sp. zn. 140EX 420/20 SE JUDr. Martinom Rišianom), ako to napokon vyplýva aj zo správy uvedeného exekútora pre oprávneného z 03.07.2021 (č. l. 109) a podporuje to aj žalobcom predložené oznámenie Sociálnej poisťovne z 28.06.2021 (č. l. 110) o nemožnosti vykonávania zrážok z dôchodku dlžníka pre jeho výšku, ktorá nie je vyššia ako exekúciou nepostihnuteľná výška príjmu dlžníka. U dlžníka nebola tvrdená (tobôž) preukázaná existencia iného majetku, z ktorého by mohla byť uhradená pohľadávka žalobcu, než jeho spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti parc. KN-E č. XXXX, trvalý trávny porast o výmere 417 m² vo veľkosti 66/1055 k. ú. E. W. F., tak ako o tom svedčí zápis pod B18 na LV č. XXXX pre obec a k. ú. E. W. F. (tomuto podielu by zodpovedalo 26 m² z celkovej výmery pozemku). Tvrdenie žalobcu, že úkonom, ktorému odporuje v tomto spore, došlo k jeho ukráteniu, je preto dôvodné (vykonaným dokazovaním preukázané).

15. Nesporne žalovaná ako dcéra dlžníka sú s dlžníkom osobami sebe navzájom blízkymi v zmysle § 116 OZ, prečo v tomto prípade platí s poukazom na § 42a ods. 2 OZ vyvrátiteľná domnienka vedomosti žalovanej o úmysle dlžníka ukrátiť žalobcu. Táto domnienka neplatí len vtedy, ak by žalovaná preukázala, že žalovaná ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Toto bola nosná a prakticky jediná námietka žalovanej, ktorá v danej súvislosti tvrdila, že napriek úkonom, ktoré urobila (že sa oboznámila s údajmi v katastri ohľadne DZ prevádzaných nehnuteľností ešte pred jej uzatvorením, z ktorých nezistila nič o existencii žalobcovej pohľadávky a nič také nezistila ani z rozhovoru s dlžníkom) nemala až do doručenia žaloby žiadnu vedomosť o pohľadávke žalobcu voči dlžníkovi nepoznala a ani nemohla poznať úmysel dlžníka ukrátiť žalobcu. Súčasne tvrdila, že ani samotný dlžník nemal pri uzatváraní DZ taký úmysel, a pre jeho existenciu potom ani neprichádzala do úvahy možnosť jeho rozpoznaní. V danej súvislosti poukazovala na to, čo malo byť motívom darovania (aby ona ako najstaršia dcéra dlžníka sa ďalej o predmetné nehnuteľnosti starala, keďže dlžník sa často zdržiava v zahraničí s tým, že k týmto nehnuteľnostiam mala aj citový vzťah, prečo dar prijala). V súvislosti s jej tvrdením, že dlžník pri prevode nemal úmysel daným úkonom ukrať žalobcu, žalovaná opakovane uvádzala (tak ako to tvrdil aj dlžník vo výpovedi ako svedok), že ak by dlžník mal mať taký úmysel, tak by sa zbavoval všetkého svojho majetku, pričom žalovanej previedol „iba“ nehnuteľnosti v k. ú. N. a neprevádzal na ňu napr. podiel na pozemku v k. ú. E. W. F..

16. S poukazom na ust. § 42a ods. 3 písm. a) OZ môže blízka osoba dlžníka vyvrátiť zákonom prezumovanú jej vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa a tým sa ubrániť odporovacej žalobe tak, že hodnoverným spôsobom preukáže, že v súvislosti s odporovaným právnym úkonom postupovala s takou náležitou starostlivosťou, aby ukracujúci úmysel rozpozнала, alebo sa o ňom aspoň mohla dozvedieť a v danom smere aj vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a obsah právneho úkonu, ktorému veriteľ odporuje, potrebné konkrétne úkony reálne naplňajúce pojem náležitej starostlivosti, teda, že z jej strany došlo k skutočne k aktívnemu prístupu v zisťovaní toho, či dlžník má alebo nemá záväzky a že napriek takejto ňou vynaloženej náležitej starostlivosti sa jej to nepodarilo zistiť.

17. Súd hodnotiac všetky vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na všetko, čo v konaní vyšlo najavo, konštatuje, že žalovaná v rámci sporu neunesla svoje dôkazné bremeno a nevyvrátila zákonom prezumovanú jej vedomosť úmyslu dlžníka ukrátiť žalobcu a teda nepreukázala, že ani pri náležitej starostlivosti sa o ňom nedozvedela a ani ho nemohla spoznať. Postup (úkony) žalovanej, ktorý podľa svojich tvrdení urobila pred uzatvorením DZ, súd nepovažuje za taký, ktorý (ak by skutočne nevedela o žalobcovej pohľadávke voči dlžníkovi) by preukazoval skutočnú snahu žalovanej zistiť reálne pomery dlžníka, ale za postup, ktorý by snáď mohol byť postačujúci v prípade iných osôb ako osôb blízkych dlžníkovi. Žalovaná nijako nevenovala pozornosť tomu, prečo mal mať dlžník práve v r. 2020 (a nie už niekedy dávnejšie predtým) vôľu previesť predmetné nehnuteľnosti na ňu, ak dôvod, ktorým to bolo zdôvodňované (časté zdržiavanie sa dlžníka v zahraničí) existoval už dlhodobo, ak súčasne boli predmetné nehnuteľnosti, ktoré nadobudol dedením, dlhodobo vo vlastníctve (spoluvlastníctve) dlžníka (minimálne od r. 1997, ako to vyplýva zo zápisu na LV č. XXXX a XXXX k. ú. N. zo dňa 12.02.2020 (č. l. 35, 36). Zvýšená skutočná (a nielen formálna prípadne predstieraná) pozornosť u žalovanej bola v

danej situácii namieste aj s ohľadom na to, že dlžník minimálne v minulosti podnikal, o čom nepochybne mala vedomosť. V súvislosti s výpoveďou dlžníka ako svedka ostal pre súd „záhadným“ zdroj jeho príjmov, z ktorého ako v súčasnosti, tak aj v čase uzatvorenia DZ uspokojoval a uspokojuje svoje potreby, za súčasnej existencie jeho opakovaného a častého sa zdržiavania (z dôvodov opäť zahalených tajomstvom) v zahraničí (J.), čo však podľa výpovede dlžníka nemá mať súvis s dosahovaním nejakých príjmov, ak súčasne dlžník má so svojou manželkou, s ktorou má žiť v spoločnej domácnosti, dlhodobu (od r. 1993) zrušenú BSM. Ak by žalovaná skutočne nemala vedomosť o záväzkoch dlžníka a mala mať úprimnú snahu pred uzatvorením DZ zisťovať, či má dlžník nejakých veriteľov a v tejto súvislosti aj reálny stav celého dlžníkovho majetku, tak z verejne prístupných registrov, konkrétne údajov z katastra nehnuteľností, by bola zistila, že ešte dňa 29.10.2020 (t. j. už po dni, ku ktorému je DZ datovaná) bol na LV č. XXXX k. ú. E. W. F. (ako to vyplýva zo žalobcom predloženého informatívneho výpisu z LV z O. - č. I. 39) v časti C: Ďarchy pod por. č. 18, zápis exekučného príkazu na vykonanie exekúcie zriadením exekučného záložného práva Z-472/09, EX 893/2008-15 zo dňa 16.02.2009 na pozemok parc. č. XXXX vydaného SE JUDr. Ing. Pavlom Malíkom a súčasne na uvedený pozemok aj zápis upovedomenia o začatí exekúcie predajom nehnuteľností P2-309/08, EX 893/2008-2 zo dňa 16.12.2008. Pritom žalovaná v súvislosti s ňou tvrdenu (len tvrdenu, ale vykonanými dôkazmi nepreukázanou) neexistenciou ukracujúceho úmyslu dlžníka voči žalobcovej pohľadávke, poukazovala práve na to, že dlžník sa „nezbavoval“ všetkého svojho majetku, pretože dlžník nepreviedol „napr.“ svoje vlastníctvo v k. ú. E. W. F.. Vykonaným dokazovaním pritom nebol ani len tvrdý (tobôž preukázaný) žiadny ďalší nehnuteľný majetok dlžníka okrem predmetných nehnuteľností a malého spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti v k. ú. E. W. F. (s celkovou výmerou len 417 m², navyiac nachádzajúcej sa mimo zastavaného územia obce), ktorý by dlžník pred uzatvorením DZ vlastnil.

18. Z charakteru DZ prevádzaných nehnuteľností (spoluvlastnícke podiely 1/6-ina na rodinnom dome a dvoch pozemkoch, z ktorých jeden je čiastočne zastavaný domom (parc. KN-C č. XXX) a ďalší (parc. KN-C č. XXX) predstavuje k nemu priliehajúcu záhradu v zastavanom území obce, spolu vo výmere 1572 m² (z čoho na prevádzaný podiel pripadá výmera 262 m²) predstavuje vo vzťahu k podielu dlžníka na pozemku v k. ú. E. W. F. aj so zreteľom na početnosť okruhu spoluvlastníkov majetok výrazne až nepomerne hodnotnejší a tým aj speňažiteľnejší. Na uvedenom závere súdu nič nemení ani to, že počas tzv. starej exekúcie nedošlo k speňaženiu žiadneho z uvedeného nehnuteľného majetku dlžníka, vo vzťahu k čomu však nie je možné čokoľvek pričítať na vrub žalobcu, ktorý už podaním z 02.01.2009, doručenom SE 13.01.2009 (č. I. 108), navrhol zriadenie exekučného záložného práva ku všetkým uvádzaným nehnuteľnostiam (podielom na nich) a súčasne vyslovil aj súhlas s ich predajom, čiže oprávnený zo svojej strany urobil všetko potrebné, čo mal v danej situácii urobiť za účelom čo i len čiastočného vymoženía svojej judikovanej pohľadávky voči dlžníkovi (podal už v r. 2008 návrh na vykonanie exekúcie s následným návrhom zriadiť k nehnuteľnostiam dlžníka exekučné záložné právo a vyslovením súhlasu s ich predajom).

19. Okrem už uvedeného žalovanou tvrdenej neexistencii ukracujúceho úmyslu dlžníka nenasvedčuje ani postup žalovanej a dlžníka súvisiaci s prevodom vlastníctva danou DZ, ktorá síce bola datovaná k 02.10.2020, ale v súvislosti s ktorou bol podaný žalovanou návrh na vklad do katastra nehnuteľností na Okresný úrad A., katastrálny odbor „až“ dňa 23.10.2020, teda v ten istý deň, kedy dlžník podľa osvedčovacej doložky na DZ uznal na Notárskom úrade JUDr. Mariána Zboju v Dolnom Kubíne podpis darcu na DZ za svoj vlastný, a to návrh na urýchlené konanie, za čo žalovaná uhradila zvýšený poplatok 266,- eur, predstavujúci viac ako štvornásobne vyššiu sumu oproti poplatku za „štandardné“ vkladové konanie, na základe čoho došlo k povoleniu vkladu už dňa 26.10.2020. K podaniu návrhu na urýchlené konanie o návrhu na vklad a súčasne k uznaniu podpisu dlžníkom na DZ za jeho vlastný došlo „zhodou okolností“ práve v čase, kedy už bolo v „novej“ exekúcii voči dlžníkovi vedenej SE JUDr. Martinom Rišianom vydané upovedomenie o začatí exekúcie 140EX 420/20 zo 14.10.2020 a toto už bolo doručené aj žalobcovi ako oprávnenému (16.10.2020) a súčasne už prebiehal proces jeho doručovania dlžníkovi, ktorému bola zásielka obsahujúca dané upovedomenie, určená do vlastných rúk, uložená na pošte v T. dňa 19.10.2020 a dlžník si ho prevzal až 02.11.2020. V tejto súvislosti vyznieva nepresvedčivo tvrdenie dlžníka o dodržiavaní jeho karantény, ak tento dňa 23.10.2020 nešiel rovno do ním uvádzaného miesta karantény, ale sa preukázateľne zastavil na notárskom úrade v T., t.j. v meste, kde má svoje bydlisko a kde na pošte mal už v tom čase uloženú doporučenú zásielku od exekútora, ohľadne ktorej žalovaná a aj dlžník tvrdili, že o jej uložení dlžník nevedel. Práve uvedená skutočnosť spochybňuje dôkazy, ktoré žalovaná predložila na podporu svojich tvrdení v jej obrane obsiahnutej vo vyjadrení k žalobe (doklad - kópia časti pasu dlžníka preukazujúci návrat dlžníka zo zahraničia 23.10.2020 s následnou

povinnou karanténou, s pridelením termínu vykonania PCR testu 29.10.2020, s oznámením negatívneho výsledku testu 02.11.2020 a výpoveď dlžníka ako svedka tvrdiaceho, že ho ani manželka, s ktorou žije v spoločnej domácnosti, neinformovala o tom, že má na pošte uloženú doporučenú zásielku), a teda významne spochybňuje hodnovernosť tvrdenia dlžníka a aj žalovanej o neexistencii vedomosti dlžníka o doručovaní danej písomnosti dlžníkovi v čase, kedy dlžník osvedčil pravosť svojho podpisu na DZ a žalovaná dala návrh na urýchlené konanie o návrhu na vklad, keď práve takýto postup žalovanej (iniciovanie urýchleného vkladového konania) nasvedčuje práve tomu, že dlžník o uložení zásielky od SE na pošte vedel a túto si dňa 23.10.2020, kedy napriek karanténe bol na notárskom úrade nachádzajúcim sa neďaleko pošty, na pošte neprevzal, keď túto zásielku si prevzal až po skončení jeho karantény, kedy už bol povolený vklad vlastníckeho práva žalovanej k predmetu DZ. Uvedené v kontexte s už skôr uvádzanými skutočnosťami (existencia uvádzaných zápisov v rámci tiarch na LV č. XXXX k. ú. E. W. F., ďalej toho, že predmetné nehnuteľnosti v čase uzatvorenia DZ predstavovali jediný cennejší nehnuteľný majetok dlžníka, pričom existencia žiadneho iného cennejšieho akéhokoľvek majetku dlžníka nebola žalovanou ani len tvrdená, že príjem dlžníka okrem dôchodku, výška ktorého nepresahuje exekúciou nepostihnuteľnú časť príjmu, môže mať len z prípadnej podnikateľskej činnosti a dlhodobá neexistencia BSM dlžníka a jeho manželky) dostatočne preukazuje súvislosť takéhoto postupu žalovanej a dlžníka s už prebiehajúcim novým exekučným konaním voči dlžníkovi a koordináciu vzájomného postupu žalovanej s dlžníkom. Dlžník vo výpovedi najprv uvádzal, že vždy, keď niečo prevádza, tak dáva zrýchlený vklad, hoci v danom prípade takýto návrh dávala žalovaná. Až následne, po upozornení súdom na uvedené, uvádzal, že žalovanej povedal, aby dala návrh na zrýchlený vklad. Ním uvádzaný dôvod, prečo to mal žalovanej povedať (že on vždy tak robí a že tak jej povedal, lebo mal následne odísť znova na J. a v minulosti, keď niečo prevádzal a boli tam chyby, sa mu stalo, že hoci napriek takému istému dojednaniu, aké je v čl. VIII bode 2 DZ, musel to prísť osobne na kataster v S. opraviť) nepôsobí presvedčivo, pokiaľ dôvodom toho mala byť práve potencionálna potreba opravy chýb v zmluve a jeho minulé skúsenosť, keďže nie je zrejme s ohľadom aj na preukázané vlastníctvo dlžníka v čase uzatvárania DZ, kedy a v akej konkrétnej súvislosti mal získať takúto ním prezentovanú skúsenosť motivujúcu jeho konanie a takéto jeho zdôvodnenie v uvedenom kontexte preto pôsobí účelovo.

20. Nakoľko žalovaná hodnoverne nepreukázala, že ani pri náležitej starostlivosti skutočne nemohla poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, keď žalobca preukázal súčasné splnenie všetkých tých predpokladov pre úspešnú odporovateľnosť DZ, ohľadne ktorých ho zaťažovalo dôkazné bremeno, tak ako je to uvedené pod bodmi 11. až 14., súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a rozhodol tak, ako je uvedené pod I. výrokovej časti rozsudku. K žalovanou uvádzanej „neexistencii“ ukracujúceho úmyslu u dlžníka súd tiež uvádza, že nielen u človeka s priemerným intelektom, a k nemu zodpovedajúcim jeho zmýšľaním a uvažovaním, ale aj u človeka s nižším intelektom a plnou spôsobilosťou na právne úkony, za existencie takých majetkových pomerov, akými podľa vykonaných dôkazov mal disponovať dlžník v čase uzatvárania DZ, za súčasnej existencie záväzku v takej výške, v akej ho dlžník má voči žalobcovi, by takáto osoba musela vedieť, že bezodplatný prevod takého majetku, aký dlžník realizoval napadnutou DZ, bude mať negatívny vplyv na možnosť čo aj len čiastočného uspokojenia pohľadávky žalobcu. To však súčasne nevylučuje možnosť, že popri tejto vedomosti a úmysle mohol mať dlžník súčasne aj ešte ďalší úmysel (cieľ), ktorý týmto spôsobom chcel naplniť.

21. S ohľadom na plný úspech žalobcu v tomto spore, súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP, postupujúc podľa § 255 CSP, priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na plnú náhradu trov tohto konania. O výške trov bude rozhodnuté s poukazom na § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien.